

Opinia do ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego

W dniu 7 lipca 2005 r. Sejm uchwalił, wniesioną z przedłożenia rządowego, ustawę o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego.

Uchwalenie ustawy jest konieczne w związku z wydaniem przez Trybunał Konstytucyjny wyroku w dniu 6 grudnia 2004 r. (sygn. akt SK 29/04). W wyroku tym Trybunał orzekł, że art. 464 § 2 w związku z art. 464 § 1 oraz 246 § 1 i 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, **jest niezgodny** z art. 45 ust. 1, art. 41 ust. 2 zd. 1 i art. 42 ust. 2 Konstytucji RP przez to, że w brzmieniu dotychczasowym nie gwarantował zatrzymanemu lub jego obrońcy albo pełnomocnikowi wzięcia udziału w posiedzeniu sądu odwoławczego rozpatrującego zażalenie na zatrzymanie.

W związku z tym, że decyzje dotyczące środków zapobiegawczych oraz kar porządkowych oraz decyzje dotyczące zatrzymania nie należą do grupy postanowień kończących postępowanie, art. 464 § 2 uzależniał obecność zatrzymanego na posiedzeniu od zgody sądu. Przepis art. 464 nie gwarantując uczestnictwa w posiedzeniu sądu rozpatrującego zażalenie na zatrzymanie oraz żadnej innej formy wysłuchania przez sąd, zamykał osobie żalącej się na zatrzymanie, możliwość przedstawiania przed sądem własnych twierdzeń i dowodów, co niewątpliwie ograniczało prawo do obrony tego podmiotu.

Przedłożona ustawa uprawnia zatrzymanego do uczestniczenia w posiedzeniu sądu rozpoznającego zażalenie na zatrzymanie (w zmianie dotyczącej art. 464 § 1) oraz wprowadza przepis (zmiana art. 464 § 3), który w przypadku, gdy zatrzymany jest pozbawiony wolności, nakłada na sąd odwoławczy obowiązek sprowadzenia zatrzymanego na rozprawę na jego wniosek.

Ustawa nie budzi zastrzeżeń o charakterze legislacyjnym.

Opracowała Beata Mandylis

